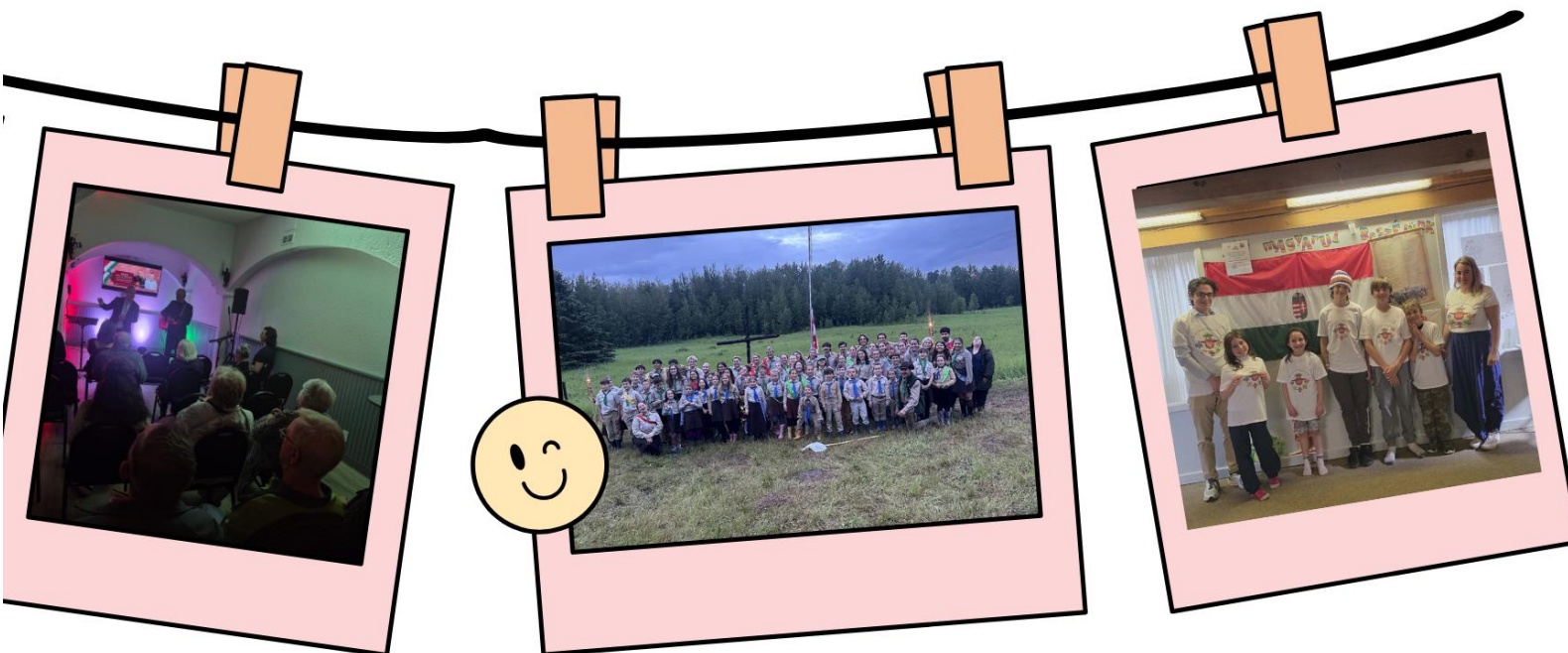
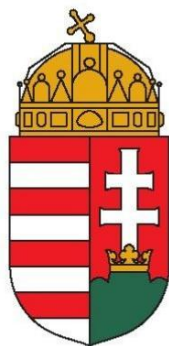

TÖBÖRZŐ

AZ EDMONTONI MAGYAR KULTÚRKÖR HÍRLEVELE

Edmontoni Magyar Kultúrkör

Áprilisi filmest – Futni mentem

Áprilisi film- és klubestünket ezúttal összevonva tartottuk meg. A régóta áhított Futni mentem c. alkotást dr. Varga Balázs, az Albertai Egyetem vendégprofesszorának a közreműködésével kaphatta meg a Kultúrkör. Az esemény előtt rakott krumpli került felszolgálásra, majd a vacsorát követően vetítettük a filmet, amelyre igen sokan eljöttek. Az alkotás nagy sikert aratott a közönség körében, nem véletlenül lett az egyik legnézettebb magyar film a mozikban.

A Magyar Házban köszöntöttük az édesanyákat

Május első vasárnapján műsorral ünnepeltük meg az édesanyák, nagymamák, dédik, pót- és keresztanyák mindennapos, megfeszített munkáját. A magyar iskolásaink és néptáncosaink előadásai, az apukák lángosa tette felejthetatlenné az eseményt.

Az édesanyák odaadó, önfeláldozó munkája egy olyan elfoglaltság, hivatás, amely életet kísér végig. Az általuk tanúsított kitartás egész évben rendíthetetlen, nem megy szabadságra. Ezért – bár van egy nap, május első vasárnapja, melyet nekik szentelünk – fontos, hogy minden nap tetteikkel és szavakkal is bizonyítsuk, mennyire fontos szerepet töltenek be életünkben az édesanyák.

Az idei ünnepségen a Szent Imre Magyar Iskola diákjai versekkel készültek anyák napja alkalmából, amelyet Hideg Klaudia, az intézmény igazgatója tanított be a gyerekeknek. A felnőtt csoport tagjait is bevonva, a diákok egy videóban osztották meg, hogy miért büszkék édesanyjukra, mi a kedvenc emlékük róla, vagy éppen hogyan szólítja őket az édesanyjuk.

A Csárdás Néptáncgyűttes az elmúlt egy év munkáját koronázta meg bukovinai koreográfiájával, amely sok gyermeknek az első fellépése volt. Az izgalom nyomaiban sem volt felfedezhető: az előadás osztatlan sikert aratott a közönség körében. A koreográfia Tóth Patrícia és Takáts Michelle munkáját dicséri, akik a heti táncpróbákon tanultakból egy fantasztikus műsort alkottak.

Míg fent a táncscipőktől volt hangos a színpad, addig lent a konyhában az apukák szorgos kezeinek köszönhetően lángosok sülték. Köszönjük Toader István, Kovács Péter, Gyalog László és Papp Imre segítségét az ételek elkészítésében! Az előadás után mindenkinek jólesett a frissen sült lángos, az asztaloknál pedig hamar a beszélgetéseké lett a főszerep.

Hova indul ez a vonat - interjú Toldy Évával

Közel 50 éve, hogy Kanadába érkezett családjával, s lassan négy évtizede tagja a Magyar Kultúrkör vezetőségének. Egy mohácsi gyógyszerertárból indult, de utazási ügynökként teljesedett ki pályafutása. Gyerekkorában a XX. század egyik leghíresebb rendezőjével, Jancsó Miklóssal is forgatott, iskola után pedig a közeli földeken török janicsárok és magyar vitézek földi maradványait kutatta. Kevés olyan ember van itt Edmontonban, aki többet tett a magyar kultúra ápolásáért, mint ő. Beszélgetés Toldy Évával.

– Alig egy hónapja, hogy átvetted a Magyar Kultúrkör örökös tiszteletbeli elnöki díját. Hogyan élted meg?

– Nagyon büszke vagyok! Jó érzés volt ennyi év után, hogy megköszönte a Magyar Ház munkásságomat, hiszen már közel 40 éve benne vagyok a vezetőségben. Ugyanakkor, a díjtól eltekintve, ugyanolyan erőteljesen fogok dolgozni a továbbiakban is: segítem a nyugdíjas klubot, szervezem a bingót, végzem a feladataimat. Amíg van energiám, csinálni fogom! Mindig a tavasz az az időszak, amikor az ember azt hiszi, hogy lesz egy kis nyugalma, vége a télnek, aztán a nyakába szakad a sok elszámolás.

– Készültél arra, hogy nem fogsz tudni megszólalni?

– Az az igazság, hogy leírtam magamnak pár mondatot, de bennem ragadt a szó, amikor megláttam, hogy mindenki állva tapsol. Pedig direkt el is gyakoroltam előtte. Amúgysem vagyok egy beszédes ember, tudják, akik ismernek. Legalább nem aludt el rajta senki...

– Így van, rövid és lényegretörő voltál. Kanyarodjunk vissza kicsit az utad elejére: 1979-ben érkeztél Kanadába Mohácsról, de az életedet otthon kezdted. Mesélnél egy kicsit a származásodról?

– Az eredeti vezetéknevem Jankovits, a családom egy része sváb, a másik pedig Bezdánból (*ma Szerbia – a szerk.*) származik. De a nevünket ts-sel írjuk, nem horvátosan. A férjem, Toldy Alpár pedig nemesi származású, erre utal az y a neve végén. Beremenden cementgyárunk is volt, az egyik mohácsi kocsmában pedig a családnév piócavérrel van felírva a falra. A férjem nagypapája rendszeresen lóval járt be az épületbe!

Ilyen bevezető után megtisztelve éreztem magamat, hogy ezt a beszélgetést én készíthettem el. Éva és családja 1979-ben érkezett Kanadába, útjuk azonban kalandosra sikeredett: Spruce Grove-i

sógorának meghívóját egy közös ismerősük – aki a busójáráásra utazott haza – kézbesítette, s júliusban gyermekeivel már fel is szálltak a Kanadába tartó repülőgépre. Férjének azonban disszidens testvérei miatt bevonták az útlevelét, így az ún. kisútlevéllel – melyet a déli határmenti lakosok kaphattak Jugoszláviába, rokonlátogatás, vagy vásárlás céljából – szökött el Európából.

Megható pillanat: az örökös tiszteletbeli elnöki díj átvétele Lengyel Miklós nagykövet úrtól

– A férjem ezzel ment át Eszékre „vásárolni”, majd Olaszországon, Ausztrián és Németországon keresztül érkezett Kanadába. Bonnban fél évet töltött, mielőtt megkapta a papírokat. Amikor a vállalatnál keresték, a szüleim azt mondták, biztos a Balatonon nyaral...

– Ehelyett pedig már a Pigeon Lake-n élvezte a kanadai napsütést... Nehéz volt hátrahagyni a családot?

– Egyedüli lány voltam a családban, édesapám sokat megtett értem. Szerettem Mohácsot is, a várost, az embereket, a légkört, a történelmét. Még a közeli temetőbe is kijártunk, ahol a mohácsi vészből ottmaradt csontokat kerestünk, és találtunk is, szép számmal! A városban mindenki ismert mindenkit, főleg én, a patikában, oda állandóan jártak az emberek, sokat beszélgettem velük. Különösen, miután kiadhattam a gyógyszert, ami nagy felelősség volt, és nem mindenkit tettek ilyen pozícióba. Ez a város legrégebbi patikája, a Széchenyi téren, a Csatatéri emléktemplommal szemben. A mai napig visszajárok találkozni, de már nagyon kevesen vannak azok közül, akikkel egykoron ott dolgoztam.

– Honnan jött egyébként maga az ötlet, hogy gyógyszerész legyél?

– A középiskolában kémia-fizika szakra jártam, nagyon erős osztályom volt. Nem volt lehetőségem egyetemre menni, az édesapám pedig szeretne volna, ha ott maradok. Így kerültem Pécsre, az asszisztensképzőbe.

Ezt a hivatást azonban Kanadába érkezve már nem folytatta. Egyrészt az itteni körülményekben nem látott fantáziát – a feladatok nem tartogattak annyi izgalmat, mint otthon –, másrészt pedig az új életkezdetre és a gyerekekre kellett fókuszálnia.

– Hogyan sikerült beilleszkedned?

– Nehezen ment, de sok segítséget kaptunk. Neveltem a gyerekeket, segítettem a férjemet felkészülni a mestervizsgájára, úgy, hogy angolul egy szót sem beszéltem, mert nem tanultam otthon a nyelvet. Az első évben már tudtunk építeni egy házat Stony Plain-ben, ami a mai szemmel elképzelhetetlen. Szüleim is kijöttek többször, meg is nyugodtak, hogy nem olyan rossz itt, a hanyatló nyugaton. Mi is gyakran utaztunk haza a gyerekekkel.

A Magyar Házhoz 1990-ben csatlakozott, amikor lánya, Sharon elkezdett táncolni a Csárdás Együttesben. Az élet előtté Texasba sodorta három évre, s a melegebb éghajlatot nem volt könnyű otthagyni a zord kanadai telekért cserébe. Az elmúlt 35 évben gyakorlatilag minden pozíciót – az ellenőrt és a könyvtárost leszámítva – betöltött a vezetőségben, de nem csak a Magyar Kultúrkörben, hanem a Szent Imre Római Katolikus Templomban, és a Kanadai Magyar Kulturális Tanácsban is aktív szerepet vállalt és vállal mind a mai napig.

– Mi motivált abban, hogy tagja legyél a vezetőségnek?

– A mohácsi rokonaim is néptáncosok voltak, nagyon szerettem őket nézni. Én ugyan nem táncoltam, de a szervezésben kivettem a részemet. Mivel messziről jártunk be, a próbák alatt bent maradtam a Magyar Házban, beszélgettem, barátkoztam, és megszerettem a társaságot, sok barátom lett. Jó érzés volt bálokat szervezni, részt venni a táncfesztiválokon. Egész Nyugat-Kanadát beutaztam a Csárdással.

– Akiknek te szervezted az utazásait, sok magyar emberrel egyetemben. Hogy kerültél a kémcsövek mellől az turizmusba?

– Amikor nagyobbak lettek a gyerekek, elkezdtem kitanulni a szakmát. Létrehoztam a saját irodámat, az Imperial Travelt, s jelenleg is ügynökként dolgozok a Direct Travelnek. Hamar megszerettem a munkámat, és engem is megbecsültek. A szabadság, a kötetlen munkaidő, az emberek és a kihívások is emellett szóltak. Ebben a szakmában nem telik el úgy nap, hogy ne lenne valami izgalom vagy fennakadás. A telefonjaim állandóan „égnek”. Például, a Csárdás egyszer Torontóban ragadt, mert törölték a járatukat...

Fiával, Attilával, 25 éves RCMP-jubileumán

Több magyarnak is szerveztem esküvőt Mexikóba, Dominikára, és néhány országot leszámítva mindenhova eljuttattam az embereket.

– Elég nagy változásokat élhettél meg a szakmában. Én még sosem foglaltam jegyet utazási irodánál, ahogy a fiatalok többsége sem. Milyen hatással van ez a munkádra?

– Volt, amikor még kézzel kellett beírnom az adatokat a jegyre, ma meg csak küldenek egy e-mailt, már ki sem kell nyomtatni a papírokat. A forgalom is visszaesett, inkább csoportok veszik igénybe a szolgáltatást. De nem is bánom, hogy több időm marad másra, hiszen ott vannak az unokáim – meg persze a Magyar Ház.

Az interjú során megtudtam, hogy a Lufthansával és a KLM-mel volt a legkönnyebb együtt dolgozni, no meg a Malévval – már amíg létezett. Ez utóbbi rendkívül hálás lehetett Évának, hiszen a Toronto-Budapest útvonalon az utasok többségét az AirCanada helyett a magyar légitársasággal repítette haza. A vállalat ennek ellenére csődbe ment, s ahogy akkor, 2012-ben, számos más alkalommal is kihívások tarkították az utazási ügynökök munkáját.

– Szeptember 11-et nem lehet elfelejteni. Emlékszem arra a napra: reggel a tévében láttam a sokkoló képsorokat. A bátyám aznap utazott volna haza. Torontóig minden rendben is volt, de onnan már nem mehettek tovább. Itt nálunk, Edmontonban kevesebb fennakadás történt, mert nem volt annyi amerikai járat. Így is két hétbe telt, mire helyreállt a rend, de ott a feje tetejére került a világ.

– Aztán pár éve megéltünk egy világjárványt is...

– Az is egy nehéz korszak volt, azóta sem állt helyre az utazási kedv: a légitársaságok is megemelték az árakat, hogy visszaszedjék a kiesett bevételeket, nagyon megdrágult az utazás. Talán a turizmust érintette az egyik leginkább a járvány, a mi forgalmunk is hatalmasat esett.

– Térjünk vissza a Magyar Házhoz. Hét éven keresztül szolgáltál elnökként. Hogyan kerültél a vezetői székbe?

– Szenthe Sanyi azt mondta, hogy szüksége lenne egy kis szünetre, mert előtte már sok cikluson át vitte a közösséget. Ekkor megpróbáltam, és hét éven keresztül tartott ez a történet. Sokat kellett bizonyítanom, hogy nőként is megállom a helyemet, hiszen előttem csak egy női elnöke (*Hamrán Zsuzsa – a szerk.*) volt a Magyar Kultúrkörnek.

– Milyen céljaid, elképzeléseid voltak, miket valósítottál meg? Mire vagy a legbüszkébb?

– Szerettem volna folytatni a hagyományokat, összefogni a fiatalokat. Volt nagylétszámú focicsapatunk, tánccsoportunk, mindenkit támogattam, ahogy tudtam. A táncosokkal a fesztiválokra, a focistákkal az Árpád-kupára is elmentem. 2016-ban jött létre a Nyugat-Kanadai Székely Magyar Egyesület, amire különösen büszke vagyok.

Munkáját több alkalommal is elismerték: itt épp Potápi Árpád János nemzetpolitikáért felelős államtitkár adja át a kitüntetést

A Magyar Ház egy kisebb felújításon is átesett, amíg elnök voltam, továbbá az épület 40. évfordulóját is az elnökségem idején tartottuk. A Csárdás fennállásának 45. jubileumán egy gálát rendeztünk a St. Albert-i színházban. Ott még beszédet is mondtam, a ritka pillanatok egyikeként.

Ezen pillanatok sorába illeszkedik, amikor egy edmontoni honfitársunkat állami kitüntetésben részesítenek. 2019-ben Potápi Árpád János nemzetpolitikáért felelős államtitkár ismerte el munkásságát, majd két évvel később a Magyar Arany Érdemkeresztet ítéltek oda számára a nyelv és a kultúra ápolásáért. Személyesen, a Csárdás Bálon vehette át a díjat a Vass-Salazar Mária nagykövet asszonytól, pedig, ha hazautazik, az Országházban adták volna át a rangos kitüntetést. Ha akkor az utazás nem is jött össze, Éva sokszor hazalátogatott az elmúlt évtizedekben.

– Nagyon szeretek hazamenni, csak maradtak még ismerősök, rokonok otthon. Jó érzésekkel tölt el, hogy közöttük lehetek. Amíg a három gyermekem kicsi volt, gyakrabban jártunk, hogy a kötődésük is megmaradjon. A fiúunokám most is táncol a Magyar Házban, szépen beszél magyarul is, de a két lányunokám is tanul valamennyire. Leginkább a magyar konyha érdekli őket.

– **Vérbeli mohácsiként még nem beszéltünk egy dologról: a busójárásról.**

– Többször is voltam, minden szerepkörben. Megittattam az embereket a savanyúpaprika ecetes levével, amely rendkívül erős volt, másnap találkoztunk is a gyógyszerértárban. De sosem tudták meg, hogy én voltam, mert nem lehetett levenni az álarcot! Még egy filmben is szerepeltem gimnazistaként: a lányok néptáncosokat, a fiúk janicsárokat játszottak, az alkotást Jancsó Miklós rendezte.

– Milyen terveid vannak a jövőre nézve?

– Ameddig bírom, segítek a Magyar Ház vezetőségének. Mellette a katolikus templomban is közreműködök. Szeretném folytatni a munkámat is, mert élvezem, az unokázást szintúgy. Most épp egy költözködés közepén talált ez a hívás. Nyáron pedig utazok haza, a mohácsi csata 500 éves évfordulójára, született mohácsiként ezt semmi pénzért sem hagynám ki!

Az évek telnek, de a lendület a régi: az Aranykorúak Klubját 2023-ban alapította

KAMASZka 5.5 – színházi hétvége Edmontonban

Két év után újra összegyűltek a kanadai magyar színházszervezők képviselői, hogy egy hétvége erejéig színházzá alakítsák az edmontoni Magyar Házat. Az előadások helyett ezúttal a workshopok voltak a fókuszban, a résztvevők a színpadi beállításról, játék- és fénytechnikáról tanulhattak, illetve bemutathatták rövid, pár óra alatt összerakott darabjaikat is.

A színjátszás civilizációnk talán legrégebbi szórakozási formája. Egyszerre testesíti meg az egyén tehetségét és a közösség erejét, kulturális szempontból pedig a nyelv és néphagyományok továbbörökítője lehet. Már az ókorban is nagy sikere volt a hétköznapi – vagy kevésbé hétköznapi – történetek bemutatásának, s ez az út azóta is – minden akadály, mozi, tv, telefon ellenére – töretlenül folytatódik. A Kanadai Magyar Amatőr Színházak (KAMASZ) egy újabb, közösséget összekovácsoló lépése volt 2018-ban az első színházfesztivál, amely az előadások mellett teret adott új kapcsolatoknak, találkozásoknak, élményeknek.

A KAMASZ-CHATS szervezésében először, de helyszínét tekintve másodjára gyűltek Edmontonba az amatőr-színházak – Calgary, Vancouver, Toronto és Edmonton – képviselői. Az idei program a KAMASZka 5.5 névvel jól szimbolizálta az eseményt, melyen alapvetően nem a színházi előadások, hanem a workshopok voltak a fókuszban. A szervezők azonban nem engedték el ilyen könnyen a színészek kezét, így a záróvacsora előtt mindenki megmutathatta tehetségét egy-egy rövid színpadra állított jelenettel.

Az idei fesztivál vendége Perényi Balázs rendező, egyetemi tanár volt, aki a színpadi beállításokba, játéktechnikába vezette be a résztvevőket. Lelkesedését már az első nap átragasztotta a színészekre, pedig mindössze pár nappal korábban érkezett Kanadába, így a délutáni és esti órák a jelentős időeltolódás miatt kihívások elé állították. Mindenesetre jól eljátszotta a szerepét, fáradságot csak nyomokban tartalmazott.

Az egész napos szakmai rendezvény után, a záróvacsorát megelőzően a résztvevők bemutathatták rövid darabjaikat. Az időtartam ugyan szűkös volt, mégis sikerült kihozni belőle a maximumot: az előadások jól tükrözték a nap során tanultakat. Az erőfeszítéseket a közönség is vastappsal honorálta.

Köszönjük Szenthe Annának, a Kanadai Magyar Kulturális Tanács elnökének, hogy támogatásával segítette az esemény létrejöttét! Köszönjük a helyi szervezőknek, Opra-Szabó Zsófiának és Endre-Peták Melindának, valamint Molnár Csillának, a KAMASZ-CHATS elnökének, aki Vancouverből segítette a program megvalósulását! Köszönettel tartozunk a meghívott mentoroknak, Perényi Baláznak és segítőjének, Losonczy Julinak, az informatív és tartalmas workshopokért, valamint Ivaskó Gergőnek a darabok színpadra állításában és Endre Zsoltnak a fény- és hangtechnikában nyújtott segítségért! Köszönjük továbbá a vancouveri Magyar Híd Rádió (Molnár Csilla és Molnár László) támogatását!

Nem jöhetett volna létre a rendezvény az Edmontoni Magyar Kultúrkör támogatása nélkül: külön köszönjük Vörös Sándor elnöknek és Toldy Éva vezetőségi tagnak a segítséget, valamint hálásak vagyunk Marácz Erzsébet és Toader István munkájáért, akik finom főzeteikkel megfűszerezték a fesztivált! A rendezvény beszámolója pedig nem lehetett volna teljes Szabó László, a calgaryi Magyar Ház elnöke által készített fényképek nélkül, akinek szintén köszönjük, hogy végigdokumentálta mindhárom napot! A rendezvény a Bethlen Gábor Alap és Magyarország Kormánya támogatásával valósult meg. Reméljük, hogy a KAMASZ története tovább íródik! Várjuk a következő felvonást!

Egy vérből valók vagyunk – trianoni megemlékezés Edmontonban

Június 4-én és 5-én egy-egy esemény keretein belül emlékezett meg Edmonton magyarsága a 106 évvel ezelőtti békediktátum tragédiájáról. A magyar történelem egyik legszomorúbb napjának évfordulóján koszorúzással róttuk le tiszteletünket, míg másnap egy verskoncertet szerveztünk a Magyar Házban.

Az Ismerős Arcok ismerős szavai kiválóan leírják a szétszakított Magyarország és a határon túlra került magyarság gondolatait. A Kárpát-medencétől 8000 kilométerre, a párszáz fős edmontoni közösségben sincs ez másképp, hiszen közülük sokan a szórványból hagyták el az óhazát, és érkeztek Kanada földjére.

„*Magyar az, akinek fáj Trianon*” – tartja a mondás, s tényleg, van benne igazság, hiszen az 1920. június 4-én aláírt szerződésben egyoldalúan, a magyar fél meghallgatása nélkül döntöttek több millió honfitársunk határon túlra kerüléséről és az ország kétharmadának elcsatolásáról. A dokumentum inkább volt diktátum, mintsem béke, nem véletlen, hogy a magyar közbeszéd is e két szó együttesét használja az eseményre.

Edmontonban a történések 106. évfordulójára a Szent Imre-templom előtt koszorúzással emlékeztünk. Beszédet mondott Berkes Zoltán, a Corvin Történeti Társaság elnöke, míg Matthew atya imájában kérte a szétszakított magyarság összetartását és békében élését. Parti Margit Juhász Gyula *Trianon* c. versét szavalta el. Az Összetartozás fájára – amely a közös töről fakadást, szertenyúló ágaival pedig a diaszpóra magyarságát jelképezi – elhelyeztük a nemzeti színű szalagot.

Június 5-én Lutter Imre József Attila- és Radnóti-díjas költő, versmondó, és Huzella Péter Kossuth-díjas zeneszerző volt a vendégünk a Magyar Házban. A két művész nyugat-kanadai turnéján látogatott hozzánk, verskoncertjük pedig a *Hazám* címet kapta. Az estnek az összetartozás, hazaszeretet, nemzeti emlékezet volt a középpontjában, mely során többek között Petőfi, Ady és Radnóti versei hangzottak el a művészek tolmácsolásában.

Trianon mindig emlékeztetni fog minket arra, hogy milyen fontos a nemzeti öntudat, az összetartozás, és az anyaországhoz való kötődés. A magyarsággal együtt Trianon emlékezete is él, és élni is fog.

Apák napja a Magyar Házban

Sajnos a nyáreleji időjárás nem volt kegyes hozzánk: a Pigeon Lake-re tervezett, június 20-i apák napi összejövetelt végül a Magyar Házban tartottuk meg. Az esős idő Edmontont sem kerülte el, így kénytelenek voltunk csak benti programokkal készülni. A jó hangulatot a finom ebéd, a ping-pong és a labdarúgó világbajnokság éppen aktuális mérkőzése alapozta meg.

Corvin Történeti Társaság

Újra él a hagyomány – Corvin-vacsora a Magyar Házban

A Kálvin Református Egyház mellett működő Corvin Történeti Társaság még februárban tartotta a kétéves rendszerességgel megszervezésre kerülő kaszinóját. A kétnapos esemény során az önkéntesek – akiknek utólag is köszönjük közreműködését – számtalan munkakörben kipróbálhatták magukat (chip runner, bankár stb.). A fárasztó órák ellenére is sok beszélgetésre, találkozásra, vidám pillanatra adott lehetőséget a rendezvény. Öröm volt látni, hogy mennyi segítő kéz és szándék érkezett erre a két napra, hogy segítsen a sikeres lebonyolításban.

Ezt meghálálni igyekvő, dr. Berkes Zoltán, a Társaság elnöke egy régi hagyományt elevenített fel, amikor megszervezte a Magyar Ház Mátyás-pincéjében az önkéntesek vacsoráját. Ezúton is köszönjük a vacsora elkészítését, a finom falatok mellett könnyen kibontakozott a jó hangulat és baráti beszélgetésektől, nevetésektől visszhangoztak a falak.

Magyar emlékek Kanadában – dr. Tóth Gergely előadása Edmontonban

Június 18-án dr. Tóth Gergely professzor érkezett Edmontonba, aki szabadidejében a Kárpát-medencén kívüli magyar emlékeket kutatja. Egyszer, több évvel ezelőtt már járt nálunk, s most a Társaság hívására újból útba ejtette Edmontont.

Előadása a kanadai magyar emlékeket dolgozta fel, melyet két részben tárt a közönség elé.

Először a Manitoba és Saskatchewan tartományokban tett felfedezéseit mutatta be, s bizony, azok számára is sok újdonsággal szolgálhatott az előadás, akik hallották már – esetleg jártak is – Otthon, Esterhazy vagy az egykori Kaposvár településein.

Az előadás második részében a kanadai dohányvidék, Delhi magyar emlékei voltak terítéken. Templomok, temetők, egykori magyar házak és üzletek tanúskodnak egy elmúlt kor emlékéiről, amikor magyar telepesek tízezrei népesítették be a vidéket.

Az előadó megannyi története és több ezer fényképe egyelőre rejtve maradt, másnap ugyanis indult tovább Kelet-Kanadába, hogy felfedezőútaján újabb magyar kötődésű helyeket látogasson meg. Aki érdeklődik a téma iránt, az a *magyarnegyed.com* oldalon nyomon követheti Tóth Gergely fényképekkel dokumentált utazásait, történeteit.

Katolikus Magyarok Egyesülete

Hurka- és kolbásztöltés

A katolikus templom évente négy alkalommal rendezi meg hurka-és kolbásztöltését, mely az egyik pillére a közösség éves bevételeinek. Hagyományosan a májusi alkalom jár a legnagyobb forgalommal, hiszen nyárra fel kell tankolni a készleteket, legközelebb ugyanis csak szeptemberben lesz majd lehetőség vásárolni.

Májusban négy napig megállás nélkül készültek a kolbászok és hurkák, a sok segítő kéznek köszönhetően ipari gyorsasággal. A menüben a szokásos, kétfajta kolbász (csípős és normál) illetve hurka (véres és májas) szerepelt. A hangulat is a „szokásos” módon alakult: a konyhában az illatok mellett a vidám mosolyok és szavak fűszerezték be a levegőt.

26. számú Prohászka Ottokár cserkészcsapat

Cserkészvacsora Edmontonban

Az edmontoni és calgaryi cserkészek éves eseményei között előkelő helyen szerepel a tábortüzi est. A hagyományosan télen (februárban Calgaryban) és kora tavasszal (áprilisban Edmontonban) megrendezésre kerülő gálát nem véletlenül hívják tábortüzi estnek, mert bizony, ilyenkor még muszáj a tűz melegét körülülni, hogy ne fagyjon meg az ember...

A gálák emellett adománygyűjtésre is szolgálnak, amely rendkívül fontos a csapatok működése szempontjából. A támogatásért cserébe azonban a szorgos gyerekeknek ajándékokat csomagolnak össze, a tombolán pedig mindenki nyert – a szó szoros értelmében, hiszen az élmény mellett tárgyi ajándékokban is részesültek a vendégek.

Az idei tábortüzi est témája a hungarikumok voltak: az eseményre asztaldíszek készültek, és az őrök külön előadásokon keresztül mutattak be egy-egy hungarikumot a közönségnek. Rubik-kockától kezdve az Erős Pistáig minden képbe került, és mindenki megismerkedhetett nemzeti értékeinkkel, aki még ne lett volna tisztában vele.

Az előadásokat a külföldi turisták (örsvezetők) szeánsza szakította félbe, akik Budapest nevezetességeit fedezték fel előadásukban. Az estet a közös népdaléneklések tették meghitté és emberközelivé, mivel ezekbe már a közönség is aktívan bekapcsolódott. A népdalokat Kristóf (KCSP) citerával kísérte, amely még különlegesebbé tette a hangulatot. A cserkészcsapat tavalyi évét bemutató képesalbumból a helyszínen lehetett vásárolni, ezzel is támogatva az egyesületet.

Ruszkik haza! – cserkészek nyári tábora a Pigeon Lake-n

Az év legjobban várt eseménye a Pigeon Lake-re szervezett nyári nagytábor, ami pontosan három hónappal követi a téli Sylvan Lake-i „összeköltözést”. Valószínűleg nem is gondoltak rá anno, a '60-as években, hogy egy – kanadai mértékkel mérve – apró földterület megvásárlása az egyórányi autóútra lévő Pigeon Lake partján mekkora értéket jelent majd a későbbiekben. Hiszen, lassan már 70 éve, hogy a calgaryi és edmontoni csapatok először birtokba vehették a területet, és lelkesedésük azóta is töretlen: mindig vannak új arcok, új gyerekek, akik épp felfedezik maguknak a Balaton place-t, vagy éppen a cserkészotthont, a Cifrapalotát.

Idén közel 70 gyerek jött össze különböző korosztályokból, akiket vegyesen örsökbe osztottak. Ez az egy hét nemcsak önmagunk megismeréséről, hanem új találkozásokról, barátságok kialakulásáról is szól. Korosabb cserkészeinknek pedig egy jó alkalom volt ez a pár nap arra, hogy kipróbálják magukat örsvezetői szerepkörben: néhányan közülük augusztus elején Fillmore-ba utaznak, ahol a vezetőképző táborban kell majd teljesíteniük.

A nagytábor témáját az 1956-os forradalom évfordulója szolgáltatta. A katonai egyenruhába bújtatott csapatparancsnokok és vezetők a 70 évvel ezelőtti eseményeket igyekeztek megidézni. Ennek ürügyén még egy autót is szovjet tanknak öltöztettek, amely az éjszakai riadó során igyekezett pánikot kelteni a gyerekek körében. A hangulatot a tűzijátékok és a hangos zene tovább fokozta, tényleg a korabeli körülmények közé repíthette a táborlakókat az éjszaka.

Az időjárás a hét első felében sajnos nem volt kegyes hozzánk, a nyár esőzései csak nem akartak abbamaradni, de hála Istennek sikerült úgy csürni-csavarni a programon, hogy élvezhetőek legyenek a foglalkozások. A hét második felére aztán a napsütés is megérkezett, és tényleg nyári hangulat alakult ki a táborban: előkerültek a focilabdák, végre nem kellett félni a sátrak beázásától, vagy attól, hogy nem marad száraz ruhánk péntekig.

Az biztos, hogy ezen a héten mindenki új élményeket szerzett: a tapasztalatlanoknak lehet az egész egy túrelő tórának hatott, de bennük is megerősítette a cserkészérzést, vagyis, hogy képesek még ilyen körülmények között is létezni. Akik pedig már voltak korábban, örömmel találkoztak újra „szomszédvárosi” társaikkal, és vetették bele magukat a tábor színes és változatos kalandjaiba. Köszönet illeti a tábor vezetőit, akik megszervezték az eseményt, illetve azokat a szülőket, akik segédkeztek a helyszín rendbetételében, kialakításában, a több doboznai kellék elszállításában, és gondoskodtak a megfelelő körülményekről.

Szent Imre Magyar Iskola

Évzárót tartottunk az iskolában

Az egész év során a megfeszített munkát helyeztük előtérbe a Szent Imre Magyar Iskolában, és az iskolai év végével mi is megtartottuk évzárónkat. Az oktatás 2-3 csoportban folyt a tanév folyamán (a tanárok elérhetőségének függvényében), és míg a kicsik inkább játékos tanórákon keresztül kaphattak betekintést a magyar nyelvbe, addig a nagyoknak és felnőtteknek már nyelvtan, irodalom és történelem is oktatásra került. A tanév során mindenki fejlődésen ment keresztül, mind nyelvtanban, mind pedig beszédképességben. Ez az év egyik fő eseményén, az anyák napi ünnepségen csúcsonyult ki, ahol a gyerekek szépen elszavalták választott verseiket. Külön öröm, hogy a felnőtt csoportból a tanulók terveznek ellátogatni Magyarországra, így remélhetőleg az itt megszerzett tudást majd otthon is hasznosítani tudják.

Az évzáróra a templom melletti parkban került sor, ahol különböző sportjátékokat tartottunk a gyerekeknek. Utána a tanteremben egy *potluck* ebédet szerveztünk, amely során már a beszélgetéseké, és az ajándékok kiosztásáé volt a főszerep. A tanulók sok új anyaggal, tapasztalattal mehetnek el a nyári szünidőre, és reméljük, hogy jövőre legalább ugyanekkora motivációval és akarattal térnek vissza a tantermekbe!

Csárdás Néptáncgyűttes

Büszkeséggel zártuk a tanévet

A Csárdás Táncgyűttes két csoportja, az Aprók és Töpörtyűk lelkesedése nem csitult az elmúlt hónapokban sem: minden héten találkoztunk a gyerekekkel, akik széles mosollyal, vidáman, önfeledten érkeznek a próbákra, hogy aztán hasonló szomorúsággal távozzanak, tudván, hogy az újabb alkalomra egy hetet kell várniuk.

Januárban egy bukovinai táncot kezdték el próbálni, amelyet május első hétvégéjén, az anyák napján mutattunk be. A heti táncpróbák lelkesedése pedig ebben a vasárnapi műsorban mutatkozott meg, hiszen minden apró és töpörtyű táncosunk felejthetetlen teljesítményt nyújtott. Reméljük, hogy szép emlékekkel gazdagodva térnek nyári pihenőre a gyerekek, és ugyanilyen lelkesedéssel folytatják majd szeptembertől a táncok tanulását. Továbbra is szívesen fogadjuk az új táncosok jelentkezését az Együttesbe, különösen azért, mert 2027 őszén Edmonton rendezzi a Nyugat-kanadai Magyar Néptáncfesztivált, amely a következő másfél éves munkának a csúcslőadása lesz.

Köszönet - búcsúzik az idei KCSP-s

Itt ülök a Magyar Ház felső termében. Csend van. Gondolkodom, miközben az ablakon beszűrődő napfény – amelyből ittlétem alatt igen sokat kaptam Kanadában – és a halk madárcsicsergés még idillibbé teszi a pillanatot. Ugyanis ez pillanat volt a javából, tíz hónap ide vagy oda, mintha csak tegnap írtam volna a naplómba azokat a sorokat, melyek szerencsés edmontoni landolásomról tanúskodnak.

Hiába, ha jó emberek és változatos programok vesznek körül, az idő gyorsan szalad, sőt, egyenesen vágat, és a hónapok hetekké, a hetek napokká, a napok pedig pillanatokká válnak. Ebben, azt hiszem egyfajta láthatatlan nemzetközi egyezmény is létezik, kortól, nemtől és származástól függetlenül. Különösen sokat tudtak nekem erről elmélkedni '56-os magyarjaink, akiknek e pillanat már 70 éve tart, és akik abban a szerencsés helyzetben vannak, hogy láthatták a '70-es, '80-as évek Kanadáját, egy letűnt, soha vissza nem térő korszakot. Én ezt a Royal Alberta Museum és a Fort Edmonton Park egyes kiállításain élhettem át, meg persze az '56-osok érdekes és tanulságos, viszontagságokkal és honvágygal teli történeteinek keresztül elevenedett meg előttem egyik kedvenc történelmi korszakom. Egyik, még befejezetlen projektem az a kis könyv, amely az edmontoni magyarság megbecsült tagjainak állít majd emléket a velük készített beszélgetéseken keresztül.

A helyi életutak és történetek megismerése mellett a jelen és a jövő is szerepet kapott ebben a pillanatban. Hála Istennek, mind a cserkészlet, mind a hagyományőrző tevékenységek (néptánc, népzene) közel állnak a szívemhez, pedig gyerekkoromban próbáltam magamat a lehető legtávolabb tartani tőlük, nemhogy a szívembe, még a véráramomba se kerüljenek be – a szülői akarat azonban győzött. Mint a legtöbb kisfiúnak, nekem is a focilabda jelentette a világot, semmint a húrok unalmas pengetése vagy éjszakázás víz és áram nélkül az erdő közepén, egy tízszemélyes katonai sátorban, 20 másik sorstársammal együtt.

Mindenesetre a múltat nem lehet megváltoztatni, így azt sem, hogy előbb-utóbb csak megbékéltem a helyzetemmel, a sors fintoraként pedig Kanadába küldtek, abba az országba, ahol a nyelvi terminológia a futballt a teljesen jelentéktelen soccer kifejezéssel azonosítja, ahol ez a soccer huszadrangú sport a hoki, baseball vagy amerikai foci mögött, és ahol az emberek többsége a les fogalmát sem ismeri. (Igaz, vb-hatás: a hazafele tartó repülőgépen a mellettem ülő hölgy épp a kanadai futballválogatott múltját feldolgozó dokumentumfilmet nézte, amelyben természetesen mi is helyet kaptunk, hiszen a juharlevelesek első vb-résztvétele alkalmával tőlünk is egy 2-0-ás vereségbe szaladtak bele.)

Focirajongóként mégis örültem a kanadai lehetőségnek, hiszen, ha válogatottunk 40 írásos esztendő után kijutott volna az év legnagyobb sporteseményére, könnyen meglehet, hogy Toronto vagy Vancouver egy-egy délután erejéig magyar földdé válik, Edmontonból pedig mindkét város – kanadai léptékkal mérve – karnyújtásnyira van. Nem így történt, de egy Kanada-Üzbegisztán vb-előkészületi mérkőzésre így is kijutottam a Commonwealth Stadionba, ahol nem a játék, hanem az időjárás szolgáltatta a show-t, a "Sunny Alberta" ugyanis megmutatta kevésbé napos, esős-szélviharos oldalát.

De vissza a tíz hónaphoz: még fel sem fogtam, hogy Edmontonba küldenek, amikor a helyi magyarság képviselőitől meg is kaptam a vörösrizstást hóra, szélviharra, -40 fokra, hosszú és kemény télre, még talán a világvégét is belengették (amit utolsó napjaimba az erdőtüzek füstje meg is elevenített), hiszen valamivel lázba kellett hozni a Budapestről Edmontonba igyekvő lakost, ha már maga a város erre kevés lehetőséget szolgáltatott. Mindegyikből kijutott, de a sors kegyes volt velem, és az időjárás inkább a szebbik arcával nyűgözött le. Mindenesetre az élmény megmarad, a hétágra sütő nap alatt könnyen lehet -30 fokos a levegő, ahogy vendéglátóm végtagelfagyást nem ismerő, rövidnadrágos téli szettje is a Victoria Secret kifutójára, vagy az "orvosi csodák" rovat hasábjaira kívánczik.

Ez az írás nem elég, hogy felsoroljam minden élményemet, minden kedves embert, akit megismerhettem, azonban a katolikus templom első kolbásztöltésétől kezdve – amely során leginkább még állva aludtam az átállás miatt, egyedül a látvány tartott ébren – a cserkész táborokon át egészen a táncpróbákig mindenhol befogadó és építő közösségre leltem. Innentől pedig csak rajtam múlt, hogy sikerül-e pozitív élményekkel zárni a tíz hónapot.

Jelentem: sikerült! Amit hazaviszek, az olyasvalami, aminek súlya van, nem is kicsi, a bőröndbe be sem fér, mégsem számolnak fel érte pluszdíjat a légitársaságok. Szeretet, támogatás, odaadás, hogy csak a legfontosabbakat említsem, de a sor végeláthatatlan. Ahogy azoké is, akik felejtetlenné tették számomra ezt az évet: a gyerekeké, akik mindig mosollyal az arcukon érkeztek cserkészetre, iskolába, táncpróbára. A magyar szervezetek vezetői és tagjaié, akik lelkesedésükkel, hozzáállásukkal motiváltak, szavaikkal bátorítottak, tetteikkel segítették az események megszervezését, feladataim elvégzését. A cserkészcsapat fiatalos vezetői gárdája, Berkes professzor néha szürreális, könyvbe kínáló történetei, a hurkatöltések során tapasztalt

íz- és látványelemek, a táncoscipők felszabadult kopogása és a kanadai magyar identitás magával ragadó hangulata mind-mind külön fejezetet kap majd életem történetében.

Végülis nem bánom, hogy a szülői akarat győzött, és a sokoldalú, megszerzett tudás nem veszett kárba, hanem – legalábbis a visszajelzések alapján – sikerült kamatoztatni. Még egyszer köszönöm mindenkinek a segítséget, amit kaptam, összességében az elmúlt tíz hónapot, és őszintén remélem, hogy viszontlátjuk még egymást a jövőben!

Addigis maradok tisztelettel,

Bartha Kristóf (KCSP)

Fényképválogatás

Elnök	Vörös Sándor
Alelnök	Ifj. Szenthe Sándor
Titkár	Bíró Zsuzsanna
Pénztáros	Toldy Éva
Pénztár ellenőrök	Hock-Jajczay Veronika
	Simon-Jajczay Liz
Rendezvényfelelős	Jusztin Ernesztina
Jegyzőkönyvvezető	Jenei Erzsébet
Kultúrfelelős	Molnár Jerry
Gondnok	Vanessa Bravo

Szerkesztők

Bartha Kristóf

főszerkesztő

Endre-Peták Melinda

lektor

Terjeszti

**Canadian Hungarian Cultural
Society of Edmonton**

Beküldött kéziratokat, fényképeket nem küldünk vissza és nem őrzünk meg.

A helyesbítés jogát fenntartjuk.

A hírlevelünkben megjelent írások nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség és az Edmontoni Magyar Kultúrkör véleményét.

Tartalmukért minden esetben szerzőik felelősek.

Következő lapzártá: 2026. szeptember

Edmonton Magyar Kultúrkör

edmontonimagyar@gmail.com

edmontonimagyarkulturkor.com

12847 68 ST Edmonton, Alberta, Canada, T5C 0E6

